

Utópikus regény

Amikor megfordult, ott látta maga előtt a fémkutyát. Kijött homályos lyukából, és ahogy hangtalanul nehézkesen közeledett, úgy tűnt, mint egy vészjósló sötét füstgombóly a pázsit felett.

Egyetlen hatalmas ugrással, Montagk fejénél legalább egy méterrel magasabb ívben zuhant feléje, pókhálószerű lábait előre-nyujtva, és prokaintú-nyelvét ötlögetve, akár egy mérgefogat. Montagk lángsugárral fogadta, amely mint egy csodálatos tűzvirág sárga, kék és narancsszínű levélzárókkal viharzott rá, és ölelte körül testét. A szörny nekiütközött, s lángszórójával együtt három méternyire vissza vetette, neki egy fának. Estében még elkapta egyik lábát, és egy pillanatra beleöltötte a méregtűt, aztán a láng egyszerre szét-tépte, acélizmai szét pattantak, és egész belső fémszerkezete egyetlen vörös izzásban szerteszték pukkant, mint egy földön bedöglő rakéta. Montagk a fa tövében feküdt, onnan nézte az élő-holt szörny végét. Még most is mintha ugrásra készült volna, hogy mérgező munkáját befejezze, amely különben már érezte hatását a lábában. Az a furcsa keveréke fogta el az iszonyatnak és megkönnyeb-bülésnek, ami az olyan émbert, aki az utolsó pillanatban ugrott félre egy száguldó kocsni fémtükközője elől. Föl sem mert kelni, félt, hogy talán nem is tud elhált lábával. Elhált lábával, elhált testével, elhált életével...

És most...?

Az utca kihalt. A ház akár egy öreg kulissza szétesett. A többi ház sötét, néma, a fémkutya itt előtte, Beatty amott, a három tűzör meg ott túl, és a szalamandra...? Ránézett a szörnyetegre, még ezt is el kell pusztítani.

Nos, mondta magában, nézzük csak hogy is állunk, tápáskodjunk fel. Lassan, lassan... no így.

Talpon volt már, de csak egy lábon, a másik olyan volt akár egy facölöp, úgy vonszolja majd maga után, mint a vezeklést valami szörnyű bűnért. Amikor megpróbált ránehezedni, mintha egy gombostű-erdő nyilalt volna a bokájától a térde felé. Könny szökött a szemébe. Gyerünk, gyerünk, itt nem maradhatsz.

Néhány ablak újra kivilágosodott az utcában, hogy az előbb történtek, vagy az utánuk beállt csend miatt-e, ki tudja. Montagk bicegett a romok között, el-elmaradozó lábát kézzel is noszogatva, morgott, nyöszörgött, fogai között átkozta a lábát, és könyörgött neki, hogy csak most az egyszer ne hagyja cserben, amikor olyan életbevágóan fontos. A sötétben valahol emberek kiáltoztak, hívták egymást. Nagy kínnal megkerülte a házat, és egy kis mellékutcába jutott. Beatty, mondta magában, most már nem okozol gondot. Mindig azt mondtad, nem tépelődj a problémákon, égesd el. Hát most elégettem. Isten veled, Beatty kapitány.

Botorkált a sötét utcán végig.

* * *

Valahányszor rálépett a lábára, mintha ezer sörétet lőttek volna belé, ó te bolond, gondolta magában, átkozott bolond, emeletes bolond, háromszor elátkozott emeletes bolond, te, ugyan sűrű slamasztikába keveredtél, hogy evickélsz ki belőle, szép kis slamasztikába, mihez kezdesz most? Átkozott góg, átkozott indulatosság, mindent elrontottál, már a kezdet-kezdetén mindent tönkretettél, jómagadat is. Igaz, hogy váratlanul egyszerre szakadt minden a nyakába, sorban Beatty, a szomszédnő, Mildred, Clarisse, minden. De ez nem mentesség, egyáltalában nem mentesség, átkozott bolond, te, most menj és jelentkezz a rendőrségen.

Nem, megmentem, ami menthető, mindent megteszek, amit még lehet. Ha már a vesztőhelyre kell jutnom, legalább nagy hire legyen. Nézzük csak!

Eszébe jutottak a könyvek, visszafordult.

Valóban ott talált még egy pár könyvet a sövény mellett, ahova eldugta őket. Szerencsére elkerülték Mildred figyelmét, négy könyv ott maradt.

Hangok szakították meg az éjszaka csendjét, imbolygó fények a sötétjét, messziről szalamandrák dübörögtek, rendőrkocsik siki-tottak a városon végig.

Felkapta a négy könyvet, bukdácsolt a sötét utcákon, aztán egyszerre elesett, s úgy feküdt ott, mint egy alaktalan tömeg. Belülről állította meg valami, belülről botlott meg, s esett el. Fekve maradt, nyögdécselve, siránkozva, arccal a kavicsoson.

Hátha Beatty akart meghalni!

Ott, fektében, nyögdecseles közben villant át rajta a gondolat, hogy Beatty valóban, úgy látszott, meg akart halni. Csak állt, a menekülés minden komoly szándéka nélkül, csípkelődve, gúnyolódva, gondolta Montagk, s ez a gondolat most hirtelen megakasztotta a sírátkozást benne. Milyen különös: annyira óhajtotta a halált, hogy hagyta őt fegyveresen szaladgálni, ahelyett, hogy legalább a száját befogta volna, még üvöltözött rá, gúnyolta, amíg végső dühbe nem kergette, s akkor...

Egy kicsit távolabb siető léptek.

Montagk megpróbált fölemelkedni. Rajta, kelj fel, kelj már föl, nem maradhatsz itt. Csak előbb kipanaszolja magát. De már nem is volt olyan, rettenetes: hiszen senkit sem akart elpusztítani, még Beattyt sem. Beatty emléke most végig borzongatta bőrét, mintha savval öntötték volna le. Világosan látta maga előtt — egy fűben hanvadó görcsös fáklya, s a csontjáig nyilalt: bocsáss meg uristen, bocsáss meg...

Megpróbálta rendbeszedni emlékeit, sorra venni az aznapi eseményeket, Zanders fogpaszta, légydöngés a fülében, szentjánosbogárka-rajok a sötétben, aztán riadó, kivonulás... sok egy rövid napra, sok egy egész életre.

Siető léptek a sikátor tulsó végén.

Kelj föl már, igyekezett erőt venni magán, az uristenit kelj föl már! Erőt vett egyik lábán, fölállt. Úgy tűnt, mintha hosszú ácszögeket vertek volna a lába szárába, aztán már csak közönséges drótszögeket, végül csupán gombostűket, és amikor vagy ötven méternyire elbicegett, s tenyere teie lett tuskével a deszkapalánktól, már csak úgy érezte, mintha forró vízzel locsolnák a lábát. Aztán, végre, övé volt újra a lába, nem halt el, ahogy gondolta. Olyan teli szájjal szitta most magába az éjszakát, hogy a sötétség szinte leülepedett benne — és most már sietett tova, kezében a könyvek.

Eszébe jutott Faber.

Faber ott van az alakatlan, megnevezhetetlen tömeg mögött, amelyet megégetett. Csak nem égetett meg Fabert is? A pusztá gondolat fejbevágta. Úgy érezte, mintha Faber csakugyan halott volna, mintha megszenesedett volna, azzal a kis zümmögő bogárkával együtt a zöld fülkagylóban, annak az embernek a zsebében, aki most már csak egy inavesztett csontváz.

Ne felejtse el: vagy te égeted meg őket vagy ők téged. Ilyen egyszerűvé vált az egész.

Belekotorászott a zsebébe, a pénz még ott volt, egy másikban meg a közönséges fülkagyló, amelyből hallatszott, amint a város ezen sötét nyirkos hajnalon önmagával beszélgetett.

„Rendőri hír: nyomozás egy szökevény után a városban államellenes bűntény és gyilkosság miatt. Neve: Guy Montagk. Foglalkozása: tűzör. Legutóbbi...”

Futásnak eredt s meg sem állt, amíg a sikátorból ki nem jutott egy tíz gépkocsi nyomtávu széles, de teljesen üres utcában. A magas ívlámpák fehér fényében úgy hatott, mint egy széles, hajótlan — csonaktalan folyam; szinte attól félt az ember, hogy belefullad, átkelni próbálkozik, olyan széles volt, mint egy kulisszátlan, hatalmas színpad, amin most keresztül kell futnia, könnyen láthatólag az erős rivaldafényben, könnyen megfoghatólag, könnyen lepuffanthatólag.

A fülében kagyilózümmögés:

„... vigyázat, menekülő ember... vigyázat szökevény... gyalogos szökevény... vigyázat...!”

Montagk az árnyékba húzódott. Előtte, nem messze, benzinkút, hatalmas féner porcelán alkotmány, éppen megállt mellette két kocsi. Feltűnéstelenül, mindennapiasan kell hatnia, ha át akar vágni az úton, ha zavartalanul akar átjutni. Mindenesetre fokozná a biztonságát, ha megmosakodhatna és fésülködhetne, mielőtt neki-vág az útnak — de ugyan hová is?

— Csakugyan, gondolta magában, hová is futok tulajdonképpen?

Sehová. Sehová se mehet, nincs egy barátja, akihez fordulhatna. Senkije Faberen kívül, s most ötlött csak eszébe, hogy önkéntelenül is Faber lakása felé tartott. Igaz, hogy Faber sem rejtheti el, valóságos öngyilkosság csak rágondolni is. De legalább látni szeretné, ha csak néhány percre is. Csak Fabernél tudja önfenn-tartó ösztönét, amely újra s újra elhagyta, ismét följazani. Meg kell győződnie arról, hogy egyáltalában létezik-e ez a Faber. Meg kell tudnia, hogy él-e még, nem szenesedett-e meg, akár a fülkagyilója annak a zsebében, amott. És pénzének egy részét is nála kell hagynia, mielőtt tovább menekül. Talán sikerül kijutnia a vidékre, és valami folyó vagy országút mentén, erdőben vagy mezőn egy ideig eltengődni.

Valami zúgás az esti égboltra vonta a tekintetét.

A távolban rendőri turbo-autókat látott a levegőbe emelkedni, de olyan távol, hogy úgy tűnt, mintha valaki egy pitypang ernyőcskéit fujta volna szét, vagy két tucat ott lebegett a levegőben öt kilométernyire, céltalanul, mint a lepkék ősszel, aztán újra leszálltak, sorban, itt-ott, lassan leereszkedtek az utcákra, újból gépkocsivá vedlettek, sikitva száguldoztak, hogy egy idő múlva ismét föllendüljenek a légbe és folytassák a nyomozást.

Ott volt hát előtte a benzinkút, személyzete a két kicsi körül szorgoskodott. Montagk hátulról közelítette meg, belépett a mosdófülkébe. Egy hangszóró megszólalt mellette: „Megüzentük a háborút”. Kinn a benzint pumpálták, a benzinkútkezelő motorról, benzínről, fizetésről fecsegett a vevőkkel. Montagk megpróbálta tudatosítani magában a félig hallott rádióhírt, de valahogy kisiklott az az ágyból. A háborúnak még egy-két óráig türelemmel kell lennie, ha azt akarja, hogy tudomást vegyen róla.

Zajtalanul megmosta a kezét és az arcát, megtűrülködött aztán óvatosan behúzta maga után az ajtót, kilépett, bele az éjszakába, s újra ott állt az üres autót szélén.

Itt állt előtte a hűvös, harmatos reggelen, a kockázatos versenyt, amelyet meg kell nyernie, itt áll előtte a versenypálya, közvetlenül a rajt előtt, névtelen áldozatok és ismeretlen gyilkosok örült rajtja előtt. A hatalmas beton úttest fölött a levegő pontosan úgy rezget, mint Montagk teste melege, hihetetlen, hogy az egész külvilág az ő belső remegésével rezeg. Érezte, tudta, nem egyéb most egy remegő céltáblánál. Mégis útnak kell indulnia.

Három háztömbbel távolabb fényszórók villantak fel. Montagk nagy lélegzettel nekifohászkozott. Tüdeje, akár egy égő gyökérzet a mellében, szája a futástól szikkadt, torkát mintha valami szorongatta volna, lába rozsdás ócskavas.

És azok a fényszórók? Ha nekiindul, jól ki kell számítania, mikor érkehetnek ide a kocsik. Milyen messze is van a tulsó járda? Körülbelül száz méterre lehet. Lehet, hogy nincs is annyi. De tegyük fel — gondolta magában, — tegyük fel, hogy annyi, akkor lassú léptekkel, kényelmesen, könnyed ballagással néhány percbe betelik, amíg átér. És a gépkocsi? Ha észreveszi és nekilódul, fele annyi idő alatt ideérhet.

Szóval még ha a felén túl futásnak ered is...

Kinyújtotta a jobb lábát, aztán a balt, újra a jobbat, lépegett az üres úton.

De még egy ilyen tökéletesen üres úton sem biztos, hogy az ember sértetlenül átjut rajta; valami gépkocsi négy tömbbel távolabb hirtelen feltűnhet és ideérhet, még mielőtt hármat lélegzik.

Lemondott róla, hogy a lépteit számolja, nem nézett sem jobbra, sem balra. Az ívlámpa felette olyan világos és áruló volt, akár a déli nap, és éppen úgy perzselte is.

Hallotta, hogy két tömbbel odébb, jobbról, a gépkocsi fokozza sebességét. A mozgatható fényszórók egyszerre cikázni kezdtek ide-oda, keresni őt.

Csak tovább!

Montagk habozni kezdett, görcsösen fogta a könyveket, küzdenie kellett, hogy lába meg ne merevedjék. Önkénytelenül is néhány gyorsabb lépést tett, aztán hangosan szidta magát, s újra könnyedén lépett. Az úttest felét már maga mögött hagyta, de a motor zúgás mind gyorsabbá, sikitóbbá vált.

A rendőrség, bizonyosan. Észrevette. Csak lassan most, óvatosan, lépeggess gondtalanul. Nyugodtan lépeggess, igen, nyugodtan.

A kocsi gyorsan közeledett. A kocsi dübörgött. A kocsi méginkább fokozta a sebességet, már egész sikitó hangot hallatott, mind erősebbet, mind sikitóbbat. Füttyülve száguldott feléje, mint a golyó láthatatlan csőben. Száznál is több kilométeres sebességgel. Kétszáz kilométeressel. Montagk összeharapta a fogát, úgy tűnt neki, hogy a száguldó fényoszlop perzseli az arcát, remegteti szempilláit és egyszerre minden pórúsából izzasztja.

Motyogni kezdett magában, mint a gyengeelméjű, aztán egyszerre nekiiramodott, hosszúkat lépett, minél hosszabbakat, amilyen hosszúkat csak lehet, az istenért! Az egyik könyv kiesett a hóna alól, megtorpant, majdnem visszafordult, akkor hirtelen észbekapott, tovább futott zihálva a körengetegben; a kocsi űzte a menekülő vadat, már csak hetven méterre volt, harmincöt, harmincra, huszonöt, húsz méterre, Montagk lihegett, dobálta kezét, lábát; mind közelebb, dudálás, kiáltás, szeme izzott, amint hirtelen a vakító fény felé fordult, a kocsi egyetlen süvítő fény volt már csak, egy hozzávágott fénycsóva, egyetlen vakító sikitás. — Most — elüti!

Megbotlott és elvágódott.

Most megtörtént. Vége.

A bukás, úgylátszik, megmentette. Abban a pillanatban, amikor elérte, a kocsi, mint a cikázó villám, elhajtott. Már túl is volt. Montagk arccal a földnek feküdt. A kocsi kék kipuffogójából mint-ha nevetés hallatszott volna.

Jobb karja kinyújtva feküdt az úton. Középső uja leghegyén látszott csak egy kis fekete nyom, ahol a kerék érintette. Hitetlenkedve nézte ezt a kis foltot, amikor felkelt.

Nem a rendőrség volt, mondta magában.

***

Végigtekintett az újra megürült úton.

Tizenkét-tizenhét éves sihederek kurjongatós, vad gépkocsi-hajszájuk közben valami egészen rendkívülit, ritkaságot láttak az úton, egy embert, kényelmesen ballagó gyalogost, és föltették magukban: „no, ezt elkapjuk”, nem is sejtve, hogy ez az az üldözött Guy Montagk; néhány siheder volt csak, akik egy kis éjszakai

villámkiránduláson hét-nyolc kilométert száguldottak, jéghideg arccal, hogy aztán hajnalban vagy hazatérjenek, vagy sem, vagy életben maradjanak, vagy sem, — ebben volt a tréfa.

Agyongázoltak volna, gondolta Montagk, amint tántorogva ott állt a még mindig fölkaavart szélben s végigtapogatta magát. Egész oktanul, céltalanul agyongázoltak volna.

Aztán fölment a túlsó gyalogjáróra, de úgy, hogy minden lépésnél külön-külön parancsot kellett adnia a lábának. Valahogy, — maga sem tudta hogyan, mikor, — fölszedte az elejtett könyveket is. Egyik kezéből a másikba vette őket, mint a rossz lapokat a póker-partiban.

Csak azt szeretném tudni, vajjon nem ezek gázolták el Clarisse-t is?

Legszívesebben üvöltve utánuk rohant volna.

Könny szökött a szemébe.

Az mentette meg, hogy hosszában elvágódott az úttesten. Amikor a gépkocsivezető ott látta elnyúltan a földön, bizonyosan megijedt, hogy fölborul a kocsi, ha ilyen sebességgel átmegy rajta. De ha Montagk álló céltábla lett volna...?

Jóval távolabb az úton a kocsi fékezett, két kerekén megfordult, ferdén étvágva az úton, újra vissza felé száguldott fokozódó sebességgel.

De Montagk már nem volt ott. Egy sötét mellékutcába menekült; egy órával vagy egy perccel ezelőtt? Lihegve állt, visszanézett, látta, hogy a kocsi az út közepére csáp, aztán vihogó hangokat hagyva a légben, elviharzik.

Később, amikor Montagk a sötétben tovább botorkált, látta, hogy köröskörül a röpülő autók leereszkednek, mint első hópelyhei a közeledő télnek...

***

A ház néma volt.

Montagk hátulról lopózkodott oda, narciszok, rózsák és harmatos fű tömör nedves hajnali illatában. Kitapogatta a hátsó ajtót, záratlanul találta, besurrant rajta és hallgatózva végigment a folyosón.

Blackné, alszik még? Gonosz a szándékom, de a férje sokakkal megtette ugyanezt, minden furdalás nélkül. És mivel maga is tűzör felesége, most magára és a házára került a sor, mindazokért a házakért, amelyeket férje fölgyújtott, és mindazokért az emberekért, akiket ezzel szerencsétlenségbe döntött.

A ház nem felelt.

Eldugta a könyveket a konyhában, aztán a csendben szendergő házból újra kilopózott a szabadba.

Útközben a városon át, amely felett, mint papirrongyok lebegtek a repülő autók, egy eldugott telefonfülkéből valamelyik éjjel zárt üzlet előbb, feljelentést tett. Ott állt azután a hűvös éjszakában, és várt, amíg a távolban föl nem búgtak a tűzszirénák.

Kijön majd a szalamandra, és míg Black szolgálatban van, földig perzseli a házat, aztán otthagyja a kétségbeesett Blacknét a hajnalban, hadd nézze, hogy omlik bele háza teteje a zsarátnokba. De most még békében alszik.

Jóéjszakát, Blackné, mondta magában.

* * *

— Faber!

Csendes kopogtatás, halk sírás, hosszú várakozás. Aztán, jóidő mulva, egy kis világ gyúlt Faber házikójában. Még egy kis várakozás, aztán kinyílt az ajtó.

Faber és Montagk nézte egymást a félhomályban, mintha egyikük sem hinne a másik jelenlétében. Faber egyszerre fölocsudott, kinyújtotta a karját, behúzta Montagkot, leültette, maga meg visszament az ajtóhoz hallgatózni. A szirénasüvítés lassan távolodott. Bezárta az ajtót, visszatért hozzá.

— Nagyon ostoba voltam — mondta Montagk. — Nem maradhatok sokáig, útban vagyok isten tudja hová.

— Csak ha megvan — mondta Faber. — Már azt hittem halott. A fülkagyló, amit adtam...

— Elégett.

— Hallottam a kapitányt beszélni magával, de aztán egyszerre elnémult. Már majdnem keresésére indultam.

— A kapitány halott. Megtalálta a fülkagylót, meghallotta a maga hangját, nyomozni akart maga után — elégettem a tűzfecskendővel.

Faber leült, s jó ideig nem tudott szólni.

— Atyaisten, hogy is történt az egész? — mondta Montagk. — Egy kis ideje még minden a legszebb rendben volt. Az ember eszébe sem veszi, máris nyakig van a vízben. Vajon hányszor mérülhet el az ember, mielőtt megfullad? Egészen elakadt a lélegzetem: Beatty, aki valamikor barátom volt, halott, és Millie is, akit valamikor a feleségemnek tartottam, de most már nem vagyok biztos benne; és a ház leégett, még a helye is eltűnt, és jómagam menekülőben, és útközben könyveket csempészttem egy tűzőr házába, atyaisten, mi mindent csináltam egyetlen hét alatt!

— Csak azt csinálta amit csinálnia kellett. Már régen esedékes volt.

— Igen. Én is azt hiszem. Ez az egyetlen dolog, amiben biztos vagyok. Nagyon fölgyülemlett bennem. Már régen éreztem, hogy gyülemlik. Mindent fonáknak éreztem már, amit tettem. Régóta magamban cipelem már, csoda, hogy nem ütközött ki rajtam, mint a pókhas. És most még a maga életét is fölforgatom, hiszen lehet, hogy már a nyomomban vannak.

— Évek óta először érzem magam frissnek, elevennek — válaszolta Faber. — Úgy érzem, hogy azt teszem, amit már régen meg kellett volna tennem. Minden félelem elszállt belőlem, talán mert végre jó úton vagyok, de lehet, hogy azért is, mert meggon-dolatlanságot kell elkövetnem, hogy ne tudjak többé visszakozni, én, nyúlszívű. Hát maga? Mit szándékozik tenni?

— Menekülni, minél messzebre.

— Tudja, hogy kitört a háború?

— Hallottam.

— Hát nem nevetséges? — kérdezte az öreg.

— Azért tűnik olyan távolinak, mert megvan a magunk baja.

— Még végig se gondoltam...

Montagk elővett száz dollárt.

— Ezt itt hagyom. Használja föl belátása szerint.

— De...

— Lehet, hogy nem értem meg a delet. Jól használja föl.

***

Faber bölintott. — Legjobb lesz, ha a folyó irányában indul, aztán annak mentében halad, amíg a régi vasúti sínre nem ér, akkor azt kövesse. A forgalom ugyan már régen teljesen a légben bonyolódik le, s a legtöbb vasúti sít semmire se használják, de a rozsdás sinek még megvannak. Hallottam, hogy itt-ott még vannak csavargótanyák, úgynevezett vándortanyák; ha sokáig megy és nyitva tartja a szemét — városunk és Los Angeles között valahol a vasútvonalon összeakadhat néhány volt tanárral. A legtöbbjét a rendőrség keresi, de azért valószínűleg életben vannak még. Hiszen számszerűleg sokkal jelentéktelenebbek, semhogy a hatóság érde-mesnek találná föl kutatni őket. Egy ideig velük maradhat, aztán kicsit később újból fölveheti a kapcsolatot velem St. Louisban. Még ma reggel az ötórás busszal odautazom, és fölkeresem azt a volt nyomdászt. Végre magam is kimerészkedem a szabadba. Ezt a pénzt, ne féljen, jól fölhasználom. Köszönöm, és járjon szeren-csével. Nem akar egy pár percet aludni?

— Jobb, ha mindjárt útnak indulok.

— Nézzük csak, mi a helyzet.

Bevezette Montagkot a hálószobájába. ott egy képet félretolt a falon, mire egy levelezőlap nagyságú televíziós vászon tűnt elő.

— Magam is szükségét érzem egy egész kis vászonnak, hogy szó-
rakozzam, valami egész kicsi vászonnak, amit a tenyeremmel el
tudok takarni, ami nem süketít meg, nem ordít fülembe, szemem-
be. Ez az, látja.

Bekapcsolta.

„Montagk — mondta a televízió, amikor kivilágosodott —
M-O-N-T-A-G-K — silabizálta egy hang. Guy Montagk. Még min-
dig szökésben. A rendőri turboautók nyomoznak. Egy új fémkuty-
tát hozattak a szomszéd kerületből...”

Montagk és Faber egymásra tekintettek.

— ... a fémkutya csalhatatlan. Amióta ezt a tökéletes talál-
mányt a nyomozásban alkalmazzák, még sohasem vétette el cél-
ját. Büszkéek vagyunk, hogy ma éjjel is repülőautónk kamerájával
kísérhetjük a fémkutyát nyomozás közben...

Faber két pohárkába whiskyt öntöt. — Szükségünk lesz rá.
Fölhajtották.

„... olyan tökéletes a szimata, hogy tízezer ember tízezerféle
szagkomplexumát megjegyzi és megkülönbözteti, anélkül hogy új-
ra be kellene állítani.”

Faber egy kicsit borzongva nézett körül, a falra nézett, az aj-
tóra, a kilincsre, a székre, amin Montagk ült. Montagknak nem kerül-
te el figyelmét tekintete. Mindketten körülnéztek a szobában, Montagk
szinte érezte, hogy tágulnak az orrcimpái, s arra eszmélt, hogy ma-
ga is szimatol saját maga után, szimata egyszerre olyan finommá
vált, hogy nyomon követte a saját szagát amerre járt; a kilincs
teste szagát párologta ki, láthatatlanul, de mégis olyan világosan,
mint a kristályüveg, mindenütt ott érezte magát, mindenben és min-
denben köröskörül, mint egy ritka felhőt, egy árnyképet, és a lé-
legzete is elakadt tőle. Észrevette, hogy Faber is visszatartja lé-
legzetét, félelmében, hogy belélegzi ezt a felhőt, s megfertőzi ma-
gát lebegő lélegzetével és illatával egy üldözöttnek.

— „A fémkutya most érkezik a repülőautón a tüzeset színhe-
lyére.”

S már meg is jelent a kis vásznon a leégett ház és körülötte
az embertömeg mint egy kis fehér lepel, az égboltról pedig mint
egy groteszk virág hullott le a repülőautó.

Nincs más, végig kell játszani a játékot, gondolta Montagk. A
népmulatság nem szakad félbe még most sem, amikor a háború
már itt van a nyakukon, s minden percben...

Megigézve nézte a jelenetet, még csak szükségét sem érezte,
hogy megmozduljon. Olyan távolinak tűnt minden, semmi köze
hozá, játék csak, távoli játék, elcsodálkoztató, sőt érdekes is, von-
zó. Mindez én miattam történik, gondolta magában, minden csupán
én miattam.

(Folytatása következik)